

Sygn. akt IV KO 33/20

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie z zażalenia **A. H.**

na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 24 stycznia 2020r., sygn. akt PR Ds. (...),

o odmowie wszczęcia śledztwa,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 6 maja 2020r.

inicjatywy przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu,

wyrażonej w postanowieniu Sądu Rejonowego w K.

z dnia 10 marca 2020r., sygn. akt IV Kp (...),

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przekazania sprawy.

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w K. wpłynęło zażalenie A. H. na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. z dnia 24 stycznia 2020 r., którym, na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., odmówiono wszczęcia śledztwa w sprawie o czyn z art. 197 § 2 k.k. i o czyn z art. 231 § 1 k.k. Sąd właściwy terytorialnie do rozpoznania środka odwoławczego zwrócił się do Sądu Najwyższego, w trybie art. 37 k.p.k., z inicjatywą przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu spoza okręgu [...]. z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu wystąpienia wskazał, że zawiadomienie o przestępstwie dotyczy sędziów

orzekających w Sądzie Okręgowym w K., co stwarza niekorzystne warunki do orzekania w przedmiotowej sprawie przez wszystkich sędziów Sądu Rejonowego. Stwierdził również, że postulat wyłączenia wszystkich sędziów z okręgu [...] złożył autor zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Inicjatywa Sądu Rejonowego w K. nie zasługiwała na uwzględnienie.

Autor wystąpienia, kierując do Sądu Najwyższego postulat przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, upatrywał realizacji dobra wymiaru sprawiedliwości w przekazaniu rozpoznania zażalenia na postanowienie prokuratora o odmowie wszczęcia śledztwa innemu sądowi, wskazując jako okoliczność uzasadniającą odstąpienie od zasady wyrażonej w art. 31 k.p.k. fakt, że postanowienie prokuratora dotyczyło sędziów Sądu Okręgowego w K. . Odnotować wypadało, że pogląd o konieczności zastosowania art. 37 k.p.k. ograniczony został wyłącznie do czynu z art. 197 § 2 k.k., gdyż w zawiadomieniu o przestępstwie jako sprawcy tego czynu zostali wskazani sędziowie, którzy sprawują istotne funkcje w wydziałach karnych Sądu Okręgowego. Sąd Rejonowy wzmocnił swoje wystąpienie stwierdzeniem, że wniosek o wyłączenie wszystkich sędziów orzekających w okręgu [...] od procedowania w sprawie jego zażalenia zgłosił A. H..

Przyjęty w wystąpieniu punkt widzenia wymagał zdecydowanej krytyki. Już na wstępie zauważyć trzeba, że umorzenie śledztwa o czyn z art. 197 § 2 k.k. nastąpiło z uwagi na brak w ogóle danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa. W dalszej kolejności nie można stracić z pola widzenia, że procedowanie Sądu właściwego terytorialnie w sprawie zażalenia A. H. nie będzie się wiązało z merytorycznym rozstrzygnięciem w przedmiocie jego zarzutów w stosunku do konkretnych osób. Oznacza to, że złożone zażalenie będzie prowadziło do kontroli prawidłowości orzeczenia niesądowego organu procesowego prowadzącego postępowanie przygotowawcze jedynie w sferze przedmiotowej, a nie na płaszczyźnie podmiotowej, czyli rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej wskazanych w zawiadomieniu osób. Nawet gdyby przyjąć daleko hipotetycznie, że zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa dotyczyło czynu sędziów orzekających

w Sądzie Okręgowym, to przeciwko nim nie toczy się ani postępowanie o uchylenie immunitetu, ani postępowanie dyscyplinarne.

Złożone przez sędziów Sądu Okręgowego oświadczenia w trybie art. 49 i art. 52 § 2 k.p.c. nie dotyczyły sprawy z zażalenia A. H. i nie mogły mieć wpływu na jej przebieg. Wniosek skarżącego o wyłączenie wszystkich sędziów okręgu [...] od rozpoznawania zażalenia nie był wystarczającą przesłanką do zastosowania instytucji przewidzianej w wymienionym przepisie.

Mając powyższe na względzie, stanowczo należało podkreślić, że w sprawie nie wykazano jakichkolwiek podstaw uzasadniających jej przekazanie innemu sądowi równorzędnemu w trybie określonym w art. 37 k.p.k. Sąd Najwyższy nie dostrzegł żadnych przesłanek uprawdopodobniających tezę o braku warunków do bezstronnego rozpatrzenia zażalenia i co za tym idzie do prawidłowego rozpoznania sprawy przez Sąd właściwy miejscowo.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.